Ч. 21. Второк 28 січня (10 лютого) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Франция а справа македоньска.)

Fremdenblatt, обговорюючи новий войсковий закон, підносить, що закон супроти того, що правительство відступило від наміреного покликуваня до служби доповняючої резерви, став о много лагіднійший, і парлямент повинен бути вирозумілий на ті точки войскового предложеня, котрих не можна так точно, як би хотіло ся, висказати. Впрочім там, де нема поступу, мусить прийти упадок. — N. fr. Presse каже, що предложенє войскове доси ще не має запевненої більшости в палаті, бо послідні поясненя, які дав пан Міністер оборони краєвої ґраф Вельзерсгаймб в войсковій комисиї, не вдоволили радикальнійших сторонництв.

На суботнішнім засїданю угорского сойму промавляв посол Мезефі против войскового закона, і остро виступав против бесїди ґрафа Юл. Андрашого. Свою промову закінчив внесенєм о заведенє угорского язика в армії. По відповіди ґр. Андрашого перервано дальші наради до понедїлка.

Французский міністер заграничних справ п. Делькасе предложив палатї послів справоздане зі своєї дипльоматичної акциї в македоньскій справі. Почин до виголошеня т. з. „Жовтої книги“ вийшов певно не лише з дотичних інтерпеляций послів, бо на них можна було відповісти богато поверховнійше, але також і від інтересованих держав. Держави приняли посередництво Франциї очевидно тому, она як не інтересована безпосередно в балканьскій справі, може найскорше заняти безсторонне становище, змагаюче лише до оборони мира на балканьскім півострові та усуненя турецких надужить над християньским населенєм. Жовта книга мала доказати згідність та солїдарність Росиї, Австриї і Італії в поступованю що-до балканьских справ та стати рішучою пригадкою для Порти, що вже найвисший час приступити до реформ на Балкані, коли там не має вибухнути луна ворохобнї, котрій держави не могли би відмовити своєї помочи. Жовта книга представляє всї дотепе рішні дипльоматичні заходи держав в македоньскій справі. Перший почин дала австрийска дипльоматия, звернувши ще перед роком увагу кабінетів на те, що в Македониї приготовлює ся ворохобня против башибожуцких жостокостий і турецкого ярма. Німецка дипльоматия зовсім не зважала на сю ноту і про неї навіть нема згадки в Жовтій книзї. Французский та італїяньский кабінет сейчас приступили до виміни гадок з Пербургом і Віднем. При кінци лютого архикнязь Франц Фердинанд поїхав до Петербурга, а то посунуло чимало справу порозуміня наперед. Зараз опісля припоручено Порті, як і правительствам в Софії і Білгороді велику осторожність в македоньскій справі, а султанови представлено конечність переведеня реформ. При кінци марця почали ся збройні перепалки, які Порта представляла зразу звичайним розбишацтвом і вислала против него башибожуків. Амбасадори зажадали усуненя диких башибожуків з Македонії і заведеня правильного війска. Султан виконав то, а було оно потрібне і для Туреччини, бо через лїто скріпили ся заговори і лише збройна сила правильного турецкого війска змогла їх здержати від загальної ворохобнї. Однако ворохобничого духа піддержував настрій з Болгариї з нагоди 25-лїтної річницї визволеня з під турецкого ярма В серпни і вересни два рази зібрав ся македоньский комітет, пропаґуючи ідею оружного виступленя в Македонії, а відтак наступили торжества з Шинці, на котрих Росия була репрезентована великим князем і сьвітлою дружиною, так що всхідно-полудневі Славяни уважали то за знак, що Росия подасть їм оружну поміч, коли лише піднесуть ся. В Болгариї, Македонії, Старій Сербії подаванє собі з уст до уст і зворушенє росло з дня на

1)

УАНҐ-МІНҐ-ТСЕ.

Хіньскі повісти.

(З польского — В. Серошевского)

Сонце заходило над долиною Уанґ-Мо-Хі. Мідяне его сьвітло совгало ся лагідно по цвитучих горбках і кидало тут і там на їх склони довгі тїнр від присадковатих помаранчевих дерев, від струнких, перістих пальм і високих, дрожачих бамбусів. З подувом теплого вітру плили над околицю тихі, срібні і одностайні шипсти, бо то була пора спусканя води з горішних рижевих піль на долїшні. Отже всюди лили ся єї потоки. Блїдо поблискували они на горбках зпід ясних оксамітів рижевих китиць, зпід темних щіток цукрової тростини; по дорозі роз'яснювали на склонах гущавини лїсів, де цвили жовті і червоні азалії, де вили ся мідянолисті, олїйні дриянди. Чим раз ширше розливали ся води в долині серед рудих, сьвіжо оброблених піль, і творили пятна і смугу голубо-срібні.

Під погідним небом та ясна, смараґдова земля, перетикана яркими нитками і платками вод, була подібна дійстно до богатого, узористого, лискучого хіньского образа.

Серединою долини котила поважно мутні филї широка Та-Шуей-Хі, стиснена дужими греблями і охоронними валами. Густо сияли вздовж єї берегів порцеляново-сїрі, голубі, червоні дахи міст і місточок; жовті, потрійні окапи пагод блищали серед дерев, як стирти щирого золота. А дальше, на долинї, сьвітили довкола ясні фанзи [1]) селян, численні як рої зьвізд. Їх білі мури тонули звичайно в зелени садів, але поливані, тяжкі, рогаті дахи здіймали ся всюди понад окруженєм, аби добродійні вітри Фонґ-Шуей могли їх обвівати, та стояли на висцих місцях, аби зрадливі Фонґ-Шуей підземних вод не псовали підвалин стовпів будівлї, не затрували своїм віддихом їх мешканців.

Недалеко фанзи, критої червоною дахівкою, на вершку горбка, засадженого кущами чаю, працювало двох людий, одітих в синї, напкінові шаравари і подібні кафтани. Повзали зігнені низько серед рядів сїрих, маленьких деревець, пололи бурян, перекопували землю і обкладали обдерті вже з листя ростину горсточками компосту. Великий, оплетений соломою імбрик порцеляновий і зверхня одїж селян лежали подальше.

Старший працював пильно, не підносячи на хвилю голови, молодший хвилями споглядав крадьком на сусїдний горбок, де рівнож видко було робітників і звідки доносили ся веселї звуки пісні Сін-фа, яку співали женщини. Старий добачив его погляд і зморщив ся;

— Спіши ся А-Пе! Сонце вже низько. Що скажуть сусїди, коли полишимо на торжественне сьвято родинне кілька кущів не покріплених компостом. Дармо глядиш на захід: не з тої сторони має прийти для тебе щасте....

[1]) загороди.

А-Пе похилив голову і дрібні его руки скоро замигали над землею.

— Отче, атже ворожби зміняють ся часом! — сказав по хвили.

— О, так! Ворожби зміняють ся часом, але рідше зміняють ся мої постанови....

Не говорили вже до кінця роботи. Коли забравши імбрик і закинувши на плечі верхну одїж, сходили з горбка, сонце зайшло і наглий сумерк напливав від входу. На темніючій земли запалювали ся многі сьвітла. З доохрестних піль громадки робітників ішли поволи ід хатам. З поблизького гаю вийшли дві женщини з купкою дїтий і почали хребтом камінного валу обходити невеличке рожеве поле, приліплене немов ластівяче гнїздо до стрімкого горбка. Сильні стовпи з нетесаного каменя підпирали его з долини. Вода капала по порослім мохом каміню, котре густо закривали повій і блющ. Дїти щебечучи, бігли понад самою пропастию, але женщини, побачивши в долині мужчин, скрили ся за корчі. А-Пе мимохіть вже коло дому обернув ще раз голову в їх сторону. Отець удав, що нїчого не бачив. На подвірю, окруженім високим обмурованєм, застали вже дванайцятьлїтного І-По, котрий лише що привів вола із спілкового млина.

— Ви замучили худобину! — сказав строго Уанґ-Мінґ-Тсе, дотикаючи рукою зіпрілих боків вола.

— Зерно було трохи вогке, тату! — боронув ся І-По.

— Так. Невинна худобина мусить терпіти за лїнивство людий.... Витри его соломою і заведи до обори.

день. Француский амбасадор у Відни марґраф Ресерво доніс 20 падолиста своему правительству, що австрийска дипльоматия предкладає жадати від султана реформ, які одні можуть успокоїти християньске населенє европейскої Туреччини. Після сего проєкту належало-би утворити добру заграничну жандармерию, знести десятину, яку платять лише християни. Мінїстер Делькасе сейчас зателєґрафував до Петербурга і звідтам прийшла відповідь дня 1 грудня, що ті реформи суть дійстно доконечнї. Зараз потім амбасадори заявили султанови, що мусить перевести реформи не лише в Македонії, але в цїлій европейскій Туреччинї. Але що Порта не досить рішучо приняла ся за сю реформу, тому ґр. Лямсдорф відбув свою подорож до Болгарії і Сербії, як і на віденьский двір, щоби показати Туреччинї, що істнує як найтїснїйше порозуміне і половичні средства в справі македоньскій не поможуть. У Відни рішено успокоїти султана що-до єго прав і не жадати від него нїчо такого, щоби їх зменшувало, але з другої сторони дуже рішучо домагати ся дальше загальних реформ в адмінїстрациї европейскої Туреччини.

Новинки.

Львів дня 9 го лютого 1903.

— **Видїл рускої захоронки у Львові** просить всїх своїх членів о ласкаве надіслане членьских вкладок за рік 1902—1903, позаяк товариство головно з тих вкладок удержує бідні рускі дїти. Гроші відсилати можна на руки касиєрки п. Панькевичевої, або до „Клюбу Русинок“ кождої середи межи 5—7 годиною вечером. Оплата річна виносить лише дві корони, просить ся отже о як найчисленнїйше вписуванє до так важної інституциї.

— **В інститутї товариства „Руских женщин“ в Станиславові** було в півроцї 20 учениць. З тих при клясифікациї в школї одержало 7 поступ дуже добрий, 11 добрий, 2 достаточний. Злого поступу не було. Видїл приняв до інституту кваліфікувану учительку для помочи в науцї і нагляду, наслїдком чого інститут розвиває ся що раз красше. Позаяк інститут має дуже просторе і красне помешканє, може приняти видїл ще 5 до 8 панночок. Зголошеня у настоятельки п. Вітошиньскої (ул. Ґіллера ч. 12 — бічна від Липової).

— **Про селяньску бурсу в Станиславові** пише о. Кульчицкий: В бурсї єсть 35 учеників. З тих 5 одержало II. клясу в I. півроцї, прочих 30 поступ добрий і дуже добрий. До „Селяньскої бурси“ приняв я учеників без огляду на поступ і приготовлене а також без огляду на те, чи і о скілько може ученик складати на свое удержане. Пятьох учеників складає місячно по 4 К, пять єсть безплатних, прочі складають ще віктуали. — Мимо того, що бурса не мала нїяких фондів, анї їх не має, бурса удержує ся, бо ходить о щиру опіку і поміч для найбіднїйших, що хотять користати з науки. Що хвиля зголошують ся нові ученики, котрі хотїли-б піддати ся риґорови і пильно учити ся. Треба, щоби така бурса могла і сотку учеників примістити, а се вже залежить лиш від нашої суспільности. Тому відзиваю ся до всїх, кому лиш на серци народна просьвіта, не забувайте на „Селяньску бурсу“ в Станиславові. При всякій нагоді збирайте датки, щоб бурсу удержати і розвинути. На таку цїль нехай нїхто не жалує труду та своєї лепти. Датки в натураліях прошу присилати до „Селяньскої бурси“ при ул. Липовій ч. 95 (коло города), датки в грошах на руки підписаного. — О. *К. Кульчицкий.*

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітнї в виготовленю весільних виправ від найскромнїйших до найвиставнїйших по умíркованій цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— **Руский народний театр,** під дирекциєю п. Губчака, гостив в 1902 роцї в 12 місцевостях, і дав 208 представлень, т. є. 4 що тижня. Між виставленими драматичними творами було 9 нових, а іменно: „Ніч“ Оркана, „Пісні в лицях“ Кропивницкого, „Як ковбаса та чарка, то минаєсь і сварка“ Старицкого, „Невольник“ Кропивницкого, „Будка ч. 27“ Івана Франка, „Бурлака“ Карпенка Карого, „Хазяїн“ Карпенка Карого, „Катерина“ Аркаса, „Відьма“ оперетка Яновскої-Лисенка. Преміовані минувшого року три драматичні твори виставить руский театр перший раз у Львові. — Емерітальний фонд артистів руско-народного театру виносив з кінцем року 1902 6594 К. і 87 сот.; в р. 1902 зріс той фонд о 505 К. 42 сот.

— **Цигани, що людским тїлом годують медведів.** З Мархеґґ, в долїшній Австрії, доносять: Дня 7 с. м. переходила через се місто ватага циганів, котра вела з собою вісїм великих медведів і кілька коний. Жандарми відтранспортували тоту ватагу до Асперн а звідтам відставили єї на Угорщину. Отже з Малячки на Угорщинї наспіла до Мархеґґ така вість: В лїсах близько Малячки, що належать до маєтностий князя Пальфі'го, рубали два Словаки дерево, коли надійшли цигани. Один з тих дроворубів, побачивши циганів, перепудив ся і сховав ся між галузє дерева. Звідтам видів, як цигани зловили одного із своїх товаришів, заткали єму рот і звязали, а відтак кинули медведям. Дроворуба такий взяв страх, що він ще довго по тім, коли цигани пішли, не важив ся вийти із своєї криївки, але остаточно пішов до Малячки і дав там знати жандармам. Жандарми пігнали зараз за ци-

---

Дома вже ждали на них з вечерею жінки.

— Виспізнили ся, — сказала жінка Уанґа, Та-Нїанґ, попихаючи злегка до вітця малу Гонґ-Ю, з миденицею повною горячої води і фланелею до витертя лиця і рук.

— Спізнили ся! — повторила бабуня, сива, висохла, як кістяк старушка, виходячи з бічної комнати.

— Так, мамо — відповів Уанґ. — Ми спізнили ся, бо не хотїли покинути недокінченої роботи. Нинї всї зійшли пізнїйше з поля....

Підсунув матери крісло і сам сїв при столї, заставленім малими мисочками з їдою.

— Тяжкий рік... Всюди не стає рук.... Де подїли ся люди? Деякі не скінчили ще збирати чаю.... Родина Ченґ-Лїнґ-Лї.... — замітила Та-Нїанґ.

— Родина Ченґ не послїдна.... Зле лише, що позваляють сьпівати дочці в рік смутку.

— Ах! Она має такий солодкий голос! За кождим разом здаєсть ся менї, що чую звуки скляних дзвіночків, що їх вітер порушає — шепнула бабуня.

Та-Нїанґ поглянула скоро на сина, котрий витягав саме свої патички по новий кусник страви. Хлопець замітив то, змішав ся і їда упала на стіл.

— Потребуєш, бачу, окремого тареля, як Анґлїєць! — засьміяв ся Уанґ.

І-По і Гонґ-Ю відповіли на ту замітку веселим гамором. І-По почав скоро оповідати, що чув в млинї. Чужі чорти випустили на землю зелїзного змия, що дихає огнем, перебирає ногами і таґне сидячи на хвості людий з товарами.... Але, аби ішов, треба перед ним положити зелїзний шнур і він єго проковтує, а відтак з заду за собою випускає... Аби єму то легко ішло, мажуть єму зуби олїєм витоплюваним з людского тїла.... Тому іменно християни скуповують хіньскі дїти і навіть дорослих людий.... Крім того, куди лиш перейдуть, на знак своєї власти перетягають нїкому непотрібні загадочні дроти на високих стовпах.... Де такий дріт перетягнуть, видять всьо і чують всьо...

— Приходив купець чаю, але давав цїни такі низькі, що я не посилала єго до тебе — перебила бесїду дитини Та-Нїанґ.

— Шкода! — сказав задуманий Уанґ. — Цїни скоро спадають. Кілько давав?

— Давав сьмішно мало. Впрочім сказав, що верне. Не знаю, чи можемо продати за ту цїну. Не покриємо видатків....

— З року на рік гірше. Земля і робітник дорожіють а цїни чаю, рижу, бавовни упадають.... І так всюди, і так всї.... Чим то скінчить ся? Звідки іде?...

Уанґ в задумі підніс вказуючий палець до висоти уха і похилив голову на бік. Синови доконче треба шукати жени, а нема гроший на оплачене свахів. Заки не дізнає ся о намірах сусїда Чев, мусить держати в непевности дитину.... Що робити: лекше не допустити до серця надїї, як з нею розстати ся! Поглянув на А-Пе. Той саме встав і пустив ся до дверий.

— Куди?

— Іду ворота замкнути.

Молодий Хінець, заки запер тяжкий, деревляний засув воріт, виглянув на улицю. Пітьма і тишина залили околицю; гасли огнї в засиплюючих фанзах; лише над рікою ще блимали червоні сьвітла — з плаваючих домів і кораблів, вилїтали у воздух спізнені ракети на честь Водного Змия. З Заходу налїтали теплі подуви і несли острий запах лїянів та солодкий жовтих азалїй. А-Пе запер нагле ворота і обернув лице до звізд, що заглядали прихильно до єго родинного гнїзда, відділеного тепер від цїлого сьвіта високим і сильним муром.

* * *

На другий день було сьвято. А-Пе, що вставав перший, пробудив ся пізнїйше, як звичайно. Сонце вже зійшло. Веселе єго проміне, падучи скісно на ґанок, вдирало ся крізь велике на цїлу стїну вікно до головної комнати дому і заливало єї ярким сьвітлом. В глубинї — в комнатах спальних родини, заставлених паравáнами був ще приємний холод і сумерк. А-Пе обудив слугу і молодші дїти. Вскорі по тім висунула ся мати із спальні, видала з комори снїдане, заглянула до дїтий, що спрятали в головний комнатї, прибирали цьвітами родинний престол і вернула осторожно до мужа. Присїла коло него. Хвильку розмавляли тихо про А-Пе, про недостачу гроший, про непроданий чай, про те що в каналах висхла від спеки вода, про чим раз більшу дороженю землї. Вкінци шепти дїтий зібраних під дверми перервали їх розмову. Та-Нїанґ відсунула ся з усьміхом; Уанґ ударив три рази в підлогу. Сейчас з поза паравану, що засланяв вхід, висунув ся з одної сторони І-По з мітолками під пахою і китицею в руках, а з другої вийшла Гонґ-Ю з миденицею горячої води і плаваючими в нїй платками фланелї.

— Ох, І-По, лише мене не тру́ть, не удар мене! — кричала, приступаючи поволеньки. Між тим як живий хлопець вибіг наперед, зручпоклонив ся родичам, віддав китицю і почав числити їх річи.

— Тату, на дворі прекрасно, ясно і тихо, але А-Пе каже, що буде горячо, що треба буде вола завести до ріки, аби викупав ся, то може би я пішов, тату!

— А що робить А-Пе?

— А-Пе був недавно в оборі. Не знаю, що тепер робить, бо ми довго стояли коло вашого порога...

Уанґ поволи одягав ся при помочи дїтий в сьвяточну одіж; Та-Нїанґ занесла бабуни річи, цьвіти і снїдане.

Тимчасом А-Пе вернув знад каналу з пуками сьвіжих цьвітів, уставив їх в вазонах під полицею з таблицками предків, відступив і прижмурюючи очи від сьвітла, приглядав ся свому дїлу. Сонїшне сьвітло широкою филею переходило крізь папір вікна, заломлювало ся в тоненько вигляджених мушлях „до вигляданя“. Ясний пил брилянтовий, перетиканий дуговими смугами, красив і золотив цьвіти, овочі, деревляні мисочки з жертвенною їдою, голубі вази, великі цинові сьвічники і золоті написи на ярко-червоних лентах паперу, заві-

ганами і здогонили їх вже далеко поза Малячкою. Тут зараз постріляли медведів а в однім з них знайшли ще кусні людского тіла. Циганів всїх сковано і відведено до арештів. В ріжних громадах угорских, через котрі в послїдних часах переходили цигани, попропадали дїти; доси звістно про шестеро. Здогадують ся загально, що то тоті цигани вкрали їх, а що їх тепер при сїй ватазї не знайдено, то чим більше насуваєсь страшний здогад, що цигани тими дїтьми годували медведів.

Господарство, промисл і торговля.

— З товариства взаїмного кредиту „Днїстер“.

Рух вкладок щадничих в 1902 роцї (з опущенєм сотиків).

Стан на початку року 1063 книжочок на 900.213 кор.

в р. 1902 вложило 1852 сторін 681.636 К
в р. 1902 виплачено 992 сторонам 478.516 К
лишилось 203.120 К

Стан вкладок дня 31 грудня 1902 **1257** книжочок на **1.103.333 К.**

Рух позичок в р. 1902:

Стан на початку року на 1627 позичках 869.345 кор.

в р. 1902 уділено 745 позичок на 598.390 К
сплачено 325 позичок і рат на 228.492 К
лишилось 369.898 К

Стан дня 31 грудня 1902: 2163 позичок на 1,239.243 кор.

Рух членів в р. 1902:

Прибуло 526 членів з 550 удїлами, убуло 140 членів з 141 удїлами, остає з кінцем 1902 року 2392 членів з 2500 деклярованими удїлами на суму 125.000 кор., сума вплачена на удїли виносить 96.312 кор.

Капітал власний товариства (фонд резервовий, специяльна резерва і удїли виносить 110.657 кор. і в цїлости єсть ульокований в цїнних паперах і вкладках банкових. Капітал оборотовий товариства виносить 1,379.132 кор., а загальний оборот касовий в протягу 1902 р. виносить 4,110.035 кор.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 9 лютого. Бюро Райтера доносить з полудневої Африки, що на послїднїй конференциї міністра кольоній Чемберлена з провідниками Бурів в Блюмфонтенї прийшло до великого роздору між Бурами.

Льондон 9 лютого. Standard доносить з Тенціну, що хіньска цїсарева-мати померла. Смерть єї мають держати в тайнї до кінця хіньских сьвят новорічних.

Рим 9 січня. Аґентия Стефанї'ого доносить: Поголоски немов би Папа був нездоров і цїлком не брав участи в суботнїшнім заупокійним богослуженю з нагоди роковин смерти Папи Пія IX суть безосновні. Папа був на богослуженю від початку до кінця і удїлив присутним благословеня.

Париж 9 лютого. Підчас засїданя палати послів прийшло до сварнї між послами Селем і Лясієром, а відтак до бійки.

шені на стїні напротив вікна, з обох сторін полиці предків і жертвенного стола з чорного дерева. Дві ліхтарнї з рожевої бібулки звішували ся зі стелї. А-Пе взяв книгу родинну з того стола і переніс на инший, більший, по серединї комнати.

Війшов вкінци отець. А-Пе схилив ся перед ним в глубокім поклонї, поправив косу і вложив атласову шапочку. Вскорі перед престолом зібрала ся цїла родина, прийшов слуга; мужчини розпустили на плечах сьвіжо сплетені коси і накрили голови шапочками, женщини молоді і старі красно і високо підпняли волосє величезними шпильками і убрали їх цьвітами. Запалено в сьвічниках ріжнобарвні сьвічки з рослинного воску і малі прутики „пахощий одної години“. Синявий дим поплив тонкою смугою в гору, обвіяв подовжні, різьблені з темного дерева таблички з іменами предків, червоні ленти паперу, яркі, круглаві вірі і золоті, простовісні написи. Уанґ приклякнув, похилив ся і чолом десять разів ударив о землю; зібрані зробили то само.

Коли відтак Уанґ встав і приступив до отвертої на першій сторонї книги родинної, видавав ся більше як звичайно зворушений.

— Тамтого разу перечитав я вам житєпись непорочної памяти вітця мого, а вашого дїда... Ми ще жиємо... Отже знов зачну від початку книгу нашого дїдицтва...

Взяв в руку старі, виблїдлі картки, записані грубими хлопскими знаками і читав:

„В роцї третім панованя богдихана Юен-Фонґ з династиї північної Сонґ, я, Уанґ прийшов з околиці Шу і займив долину. Місцевість була дика, пуста, ріка без назви. Гори і скали здоймали до Предвічного Неба пусті верхи, ріка широко розливала води і творила смердячі багна зарослї бамбусом. Тигри крили ся там і страшили нас по ногах, підходячи до наших осель з кровожадним хропотом. Духи жовтоокої пропасницї вилїтали з них разом з вечірною мракою... Я назвав ріку „Великою водою долини“, перекопав рови, аби сплили стоячі води, викоренив огнем і лопатою бамбуси. Чотирнайцять синів пильно помагало менї в працї. На склонах гір постановили ми три доми і окружили сильним муром; на заході замешкав Юе з родиною, на всходї Сі, а я з прочими замешкав по серединї. На місцях заливаних водою посїяли ми риж... По жнивах пішли ми за гори глядати жінки для Танґа... У Сі уродив ся внук Гу. Ми постановили вибудовати греблю на другім березї ріки, аби струя, відбиваючи ся о неї, минала наші поля і не забирала нам засївів. Далеко за лїсами добачували ми кілька разів дими... Юе висланий з луком і стрілами, довідав ся, що осїли там люди з Чеу. Недовго опісля жінка Єу породила дївчину, котру назвали ми „Солодко пахучою конвалією“, Ліен, на памятку цьвітів, які приніс Юе, вертаючи з походу... Мінґ не міг погодити ся з братьми і за моїм дозволом відійшов до міста... Спільними силами цїлої родини очистили ми з дерев вершок теплого горбка і засадили кущами чаю. Шайка Хунгузів волочила ся в сім роцї в нашій околиці і забрала нам вола... Ми гнали ся за нею з оружием, але она скрила ся в неприступних скалах... В третїм роцї нашого побуту попросив Тсонґ, аби єму також вибудовати дім. Жінка Тсанґа походила з чужого племени, привикла до обичаїв відмінних, острих... Уникаючи незгоди, постановили ми віддїлити єго. Шануємо мир і помагаємо собі, памятаючи на слова Божого Учителя, Непонятної Мудрости, Необнятої Мисли Кон-фу-тсе: „Працюйте на земли, плекайте добрі обичаї в серцях ваших, заховуйте вдячність для людий, звірят, ростин, для всього, що сприяє Житю, а Небо війде на землю“.

Тут Уанґ замкнув книгу і встав з крісла.

— А тепер ходіть! — сказав.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковеля
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 10/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. дворця
	10·35	„ Іцкан, Сучави, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. дворця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюхович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Коломиєве
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/6 до 15/9.
	3·26	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брюхович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в буднї дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. дворця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. дворця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брюхович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковеля
	10.03	„ Янова від 1/5 до 21/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брюхович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брюхович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковеля, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро информацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).